

Věc C-291/09

Francesco Guarnieri & Cie

v.

Vandavelde Eddy VOF

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná rechtbank van koophandel te Brussel)

„Volný pohyb zboží – Článek 34 SFEU – Cautio judicatum solvi – Společnost
založená podle monackého práva – Článek 18 první pododstavec SFEU“

Stanovisko generální advokátky E. Sharpston přednesené dne 14. září 2010 I - 2687

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 7. dubna 2011 I - 2700

Shrnutí rozsudku

1. *Celní unie – Celní území Unie – Monacké knížectví*
[Článek 34 SFEU a 36 SFEU; nařízení Rady č. 2913/92, čl. 3 odst.2 písm. b)]
2. *Volný pohyb zboží – Množstevní omezení – Opatření s rovnocenným účinkem*
(Článek 34 SFEU)

1. Podle čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, je území Monackého knížectví považováno za součást celního území Unie. Jelikož se z tohoto důvodu na obchod mezi Monakem a členskými státy nemohou uplatnit žádná cla nebo poplatky s rovnocenným účinkem, je třeba na zboží pocházející z této země a vyvážené přímo do členského státu pohlížet jako na zboží pocházející z uvedených států. Ze skutečnosti, že je na toto zboží pohlíženo jako na výrobky pocházející z členských států, vyplývá, že se na zboží pocházející z Monaka uplatní pravidla Smlouvy týkající se volného pohybu zboží.

(viz bod 14)

2. Článek 34 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby právní úprava členského státu požadovala složení *cautio judicatum solvi* žalobcem s monackou státní příslušností, který podává k občanskoprávním soudům členského státu žalobu proti státnímu příslušníkovi

posledně uvedeného státu, jíž se domáhá úhrady faktur vystavených za zboží, na které je třeba pohlížet jako na zboží pocházející ze Společenství, přestože státním příslušníkům tohoto členského státu takový požadavek neukládá.

Opatření tohoto typu zajistí vede k tomu, že hospodářské subjekty, které se rozhodly podat žalobu, podléhají odlišnému procedurálnímu režimu v závislosti na tom, zda mají státní příslušnost dotyčného členského státu, či nikoli. Okolnost, že státní příslušníci jiných členských států z tohoto důvodu váhají, zda prodat zboží kupujícím usazeným v uvedeném členském státě, kteří jsou jeho státními příslušníky, je však příliš neurčitá a nepřímá na to, aby takové vnitrostátní opatření mohlo být považováno za překážku obchodu uvnitř Společenství, takže příčinnou souvislost mezi narušením obchodu uvnitř Společenství a dotyčným rozdílným zacházením nelze považovat za prokázanou.

(viz body 17, 21 a výrok)